

Следъ това вече човѣкътъ проявилъ сѣщинската си природа. Никола и преди си е билъ „нечистъ“ човѣкъ: безчестилъ моми, излжствалъ чужди жени . . . А сега, като кметъ при хората на софийския превратъ, съвсемъ му отпустналъ края. Не е останало въ селото човѣкъ, отъ когото „кметътъ“ да не е заелъ пари — разбира се, безъ намѣрение да ги връща. Подсторвалъ мъже и жени да се разведатъ, а после ги пакъ помирявалъ, за да има пиячка презъ дни и нощи. Накрай злоупотрѣбилъ и общински пари. А селото се било изплашило: никой не смѣе да му излѣзе насреща! Най-после се решилъ самъ Русиновъ — главниятъ учитель. Той е високъ момъкъ, мургавъ, съ алабанско теме, доста хитъръ и безстрашенъ. Успѣлъ учителятъ да залови документи за злоупотребленията на кмета и събралъ съветниците въ общината, да гледатъ „смѣтка“. Никола пждарѣтъ (широкоплещъ, твърде пълненъ, но и твърде якъ) скочилъ и така изревалъ върху всички, че съветниците прѣпнали да бѣгатъ. Но младиятъ учитель съ албанското теме не трепналъ: казалъ на лудия кметъ, че ще го прати „при Бабинитѣ Видини кули“ (Видинския окръженъ затворъ). И Никола окротѣлъ

Русиновъ разказва смислено. Но не може да ме увлѣче. (Нали? — какви не работи ставаха презъ последното десетилѣтіе у насъ!) Менъ интересува самотната кжщурка съ втората челядь на Никола пждаря. А и Петъръ гледа на страни, даже фюфюка: очевидно,